

Ръководството, сътрудниците и служителите на Института за литература при БАН посрещат с голяма скръб смъртта на

академик НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ

С името на Николай Лилиев са свързани няколко области на нашата национална култура и литература, в които покойният безшумно и апостолски работи десетилетия наред.

Един от големите наши поети, Лилиев вгради своето име в пантеона на видните майстори на българския стих. Въпреки символизма, под неговото човечно, благородно и изтънчено перо прозвъннаха песни на красотата и хуманността. В тях българският език разкри своето музикално и звуково вълшебство, а стихът ни стана по-гъвкав, по-изящен и по-сигурен инструмент за изразяване на тънки душевни състояния.

Академик Лилиев има специални заслуги за основаването на Института за литература при БАН. Той бе един от първите неговии организатори и години наред вземаше най-дейно участие в работата на Института със своите обширни литературни познания и езикова култура.

Смъртта завари поета като драматург на Софийския народен театър, където се разгърна неговото голямо преводаческо изкуство. Овладал до съвършенство няколко европейски езика, Лилиев даде редица блестящи преводи на именити произведения на класическата и съвременната драматургия. Благодарение на неговото тънко художествено чувство чуждите произведения зазвучаха на родната ни сцена с цялото свое богатство. В неговите статии и изказвания по въпросите на художествения превод се съдържаха много точни и тънки наблюдения. До последните дни той не напусна поста си като драматург, наведен над текста на нови пиеси или напътстващ с компетентното си слово младите драматурзи.

В лицето на Николай Лилиев Институтът за литература губи един от най-вещите си сътрудници по историята на новата българска литература, който винаги с голяма човешка отзивчивост предаваше своите знания и опит на по-младите поколения литературни работници.

От Института за литература